

SUB MAMMONTE NOSTRO
FABULOSUM ANTIQUORUM
ODONTOTYRANNUM

LATERE, CONJICITUR,
ADDITIS OBSERVATIONIBUS CRITICIS

JUL. VALERIUM.

AUCTORE
FRID. GRAEFE.

(Conventui exhib. die 13. Sept. 1826.)

INGENS illud animal, quod natura elephantorum agminibus praeposuit, *Mammon*,
cujus nomen, mutata forte litera, *Mammud* audire jussit usus, *) tanquam pristinus
Rossiae septentrionalis incola, propiore quodam jure pertinere videtur ad nos,
quibus osseam ejus compagem altissimam, sub nostro tecto stantem, quotidie
admirari conceditur. Igitur non parum laetatus sum, cum animal hoc, quod

1) Rossis effossa hujus bestiae ossa et dentes constanti usu, sed incerta etymologia,
appellantur Мамонтова кость, cf. Müller, *Sammlung Russ. Geschichte*, T. 3.
p. 561. neque *Krugius*, Collega amicissimus, a me interrogatus, meminerat, se aliam
nominis formam in antiquis libris deprehendere. Igitur recte videtur conjici, genium
nomen *Mamont*, forte fortuna vitiosius scriptum, *Mamout*, admissa Gallica pro-
nuntiatione, in *Mamut* et *Mammut* abisse. Cf. *N. Diction. d'histoire nat.* T. XIX.
p. 157. 441.

non illepide *regnum in reliquis bestias tenere*, dici potuit, ²⁾ apud antiquum scriptorem Odontotyranii nomine non obscure descriptum reperisse mihi videretur. Etenim alienus a naturalis historiae peritia, quamquam nunc non id mihi sumo, ut ipsam hujus bestiae historiam meis observationibus nova luce illustratum iri existimem — a qua vanitate longissime absum — tamen operae pretium me facturum esse opinabar, si umbram ejus, apud veteres semel detectam, ulterius persequer alisque clarius discernendam relinquerem. Et cum naturalis historiae cultores saepe in procudendis, quibus inventa sua designent, nominibus Graecis et Latinis frustra laborare et desudare videamus, licebit hic, nisi me mea prorsus fefellerunt, antiquum iis et bene Graecum nomen odontotyranus offerre, fortasse eo magis desiderandum, quo minus nomen *mastodon* id clare exprimit, quod ejus auctor illo indicari voluit, ³⁾ Praeterea antiquum nomen *odontotyranos* admodum memorabile est propter perversam interpretationem, qua illud obscuratri coepit in Lexico SCHNEIDERI, ejus viri auctoritas, principis, cum viveret, in literis Graecis pariter ac in cognitione naturae, mirum non est, si alios quoque in eundem errorem inductura erat. Etenim Schneidero, qui non nisi *Palladii* ⁴⁾ et *Vincentii Bellovacensis* ⁵⁾ loca parum integra, quibuscum infeliciter *Aelianum* ⁶⁾ comparavit, ante oculos habebat, *odontotyranos* vermis est, in *Gange degens*, errore facile excusando, quia quo tempore ille Lexicon suum prima et secunda vice in lucem emisit, nondum editus erat JULIUS VALEMIUS, ⁷⁾ qui solus, quantum

- 2) Ita fecit *Julius Valerius* locutus est Lib. III. c. 33. quem locum mox integrum habebimus. Cf. *Diction. d'hist. nat.* t. I. p. 440. ubi *pere aux boeufs* non dissimili sensu dicitur.
- 3) Vide *Cuvierii* descriptionem in libro laud. *Diction. d'hist. nat.* p. 440.
- 4) de *Brachmanibus* p. 10. qui scriptor cum Byzantinis conspirat, quos infra videbimus.
- 5) *Speculum historiale*, V. 60. Vide *Schneiderum* ad *Aristot. de nat. animal.* T. IV. p. 475. et *Maïum* in praefat. ad *Jul. Valerium*, VIII. t. p. XIV. edit. Mediol. p. 100. edit. Francof.
- 6) de *nat. animal.* V. 3. ubi *Schneid.* vidend. p. 143.
- 7) *Julii Valerii* inmemor fuit V. D. *Baehr* in *Ctesiae reliquiis* Francof. a. M. 1824. p. 335. ubi de *crocodilo* cogitari posse putavit, aliis scriptoribus diligenter et docte comparatis, p. 334. s. et p. 365.

equidem scio, pleniorum odontotyranii descriptionem nobis videtur reliquisse. Itaque si nullam aliam disquisitio nostra bonis literis allatura est utilitatem, monstrabit saltem et emendabit errorem, qui propter auctoris sui insignem auctoritatem pluribus fatalis esse facile poterat.

His praemissis, videamus jam locum illum, qui odontotyranum tanquam animal describit, simillimum Mammonti et universo illi generi, quod elephantis proximum Mastodontum nomine complexus est Cuvierius. Extat ille in *Julii Valerii* libro III. c. 33. de rebus gestis *Alexandri Macedonis*, translatis ex *Aesopo Graeco*, editisq. primum ab A. Maïo, Mediolani, a. 1817. p. 166. ⁸⁾ et constituit particulam epistolae, ⁹⁾ quam Alexander M. ad Aristotelem scripsisse traditur c. 23 — 43. Epistolam esse supposititiam, narrationem fabulis refertam, ut pleraque, quae de Indica Alexandri expeditione circumferuntur, non impedit, quo minus sub hoc fictitio historiae colore certa naturae et veritatis vestigia undecunque expressa, passim deprehendi concedas, ut idem de aliis hujusmodi Indiae descriptionibus, olim temere sine omni delectu damnatis, nostra aetate prudentius existimari, multorum judicio comprobatum est. ¹⁰⁾ Narrat itaque

- 8) *Itinerarium Alexandri et Julii Valerii de rebus gestis ejusdem Alexandri Libros tres* ad exemplar Mediolanense accuratissime repetiti editio Francof. ad M. 1818. ubi locus noster p. 244. legitur.
- 9) Editam illam diu ante Iulium Valerium Alexandri ad Aristotelem epistolam, quam *Maïus* commemorat p. 157. ed. Med. p. 238. ed. Francof. fateor, me nunquam oculis usurpasse, licet multum quaesitam.
- 10) Missis aliis, quae in animo habebam, exemplis notioribus, addo observationem, inperitum de *Tapiro*, sub *gryphis* fabulosis latente; Verba sunt *Cuvierii*: *Rapport sur un Mémoire de M. Roulin, ayant pour objet la découverte d'une nouvelle espèce de Tapir; Annales des Sciences nat.* T. 17. Maï 1829. p. 111. „Le vrai Tapir brise et avale du bois; dans sa nature un peu brute il saisit avec ses dents toute sorte de corps, etc. Il n'en a pas fallu d'avantage pour dire que le Mé ronge le fer; mais selon M. ROULIN, c'est aussi à lui que doivent se rapporter des fables bien plus anciennes et bien plus célèbres. Des hommes peu instruits voyant le Mé ou le Tapir oriental de loin et dans l'état de repos, lorsque sa courte trompe infléchit son extrémité au devant de sa bouche, ont pu croire cet animal armé d'un bec crochu assez semblable à celui de l'aigle, tandis, que ses pieds, divisés en doigts

rex, ut scribentem fingit auctor, se in itinere per mediam Indiam, castris ad stagnum quoddam positus, c. 30. subito circa mediam noctem feras omnis formae bestias et monstra plurima ad ripam stagni potus gratia contententes, una cum exercitu suo conspicatum esse. Licet ignibus pluribus accensis, imo integris sylvis conflagrantibus, periculum tamen eo usque duravisse — jam sequuntur verba auctoris c. 32. — „donec cum lunae occasu, umbrata tellure offusisque tenebris, ad consueta sylvarum refugia omnes illae bestiae remearent. (c. 33.) Non tamen prius memorata saevities animantium receptui consulti, quam id animal supervenisset, quod regnum quidem tenere in has bestias dicitur: nomen autem Odontotyranum vocant eae bestiae: facie elephantus quidem est, sed magnitudine etiam hujus animantis longe proventus, nec minor etiam saevitudine hominibus egregie saevientibus. Quare cum nostros incesset, ac ferme viginti et sex de occurrentibus viros morti dedisset, tandem tamen reliqua multitudine circumvallatur et sternitur. Adhuc tamen saucius Odontotyranus cum indidem fugiens aquae fluentia irrupisset, ibique exanimavisset, vix trecentorum hominum manibus extractus de flumine est. Hactenus igitur noctis illius nobis periculi finis fuit.”

Sequuntur jam novi terrores, nova portenta, de quibus nunc quaerere non attinet. Praeter duo loca: eae bestiae et hominibus, egregie saevientibus aperte suspecta et dubia, sed quibus, ut a summa re alienis, nunc facile carebimus, reliqua omnino clara sunt: nomen odontotyranus ipsam dentium ingentem magni-

arrondis, ont dû leur offrir quelque rapport avec ceux du lion quand il tient ses ongles retirés; et de là, selon notre auteur, sera née la fable du Griffon. En effet, quand le Tapir est assis et en repos, il rappelle assez les figures, qu'on donne du Griffon, les ailes exceptées, mais les ailes mêmes paraissent être une addition postérieure, et, comme le fait remarquer notre auteur, Hérodote n'en parle point encore dans sa description de cet animal mythologique. Ces idées sont ingénieuses, et pourront être appréciées ultérieurement par les savans qui s'occupent de l'antiquité.”

Locum recepti Froriep, Notizen 1829. No. 504. p. 311. ss. ubi p. 312. aliud habes exemplum in simili causa, formicas, aurī venas monstrantes et proinde formicas, aurum fodientes.

tudinem et veluti principatum significat, et imago absolvitur comparatione instituta cum elephanto, quem magnitudine et ferocia bestia caeteroquin similis multum superare dicitur. Eodem fere modo Mastodon giganteum, Anglis Mammont dictum, describitur Cuvierio, ⁽¹⁾ il égaioit l'elephant, ait, mais avec des proportions encore plus lourdes. Et quemadmodum elephantos aquas amare et intrare, et mammontis ossa circa fluviorum ripas et maris litora prae caeteris inveniri novimus, ita odontotyranum par est, circa stagnum reperiri, et saucium, ignibus vix ac ne vix quidem territum, in aquas irrumpere. Denique saevientis vires et vastam corporis molem quod attinet, cum viginti sex viros morti dedisse et vix trecentorum hominum conjunctis conatibus ex aquis extrahi potuisse, dicitur, id in tali certe auctore, qui ubique grandiloquus est, probabilitatem non nimium superare censebimus, si reputaverimus, quantam stragem elephas furibundus, cum simul proboscide caedit, dentibus rumpit, pedibus proterit, simili loco inter homines edere valeat, et quantus labor futurus sit, ubi ejusmodi vastum cadaver e paludoso lacus fundo in arduum aut iniquum et lubricum litus exportandum tibi fingas.

Itaque, quamquam fabula est, in qua versamur, tamen haec de odontotyranus narratio ita comparata est, ut interna probabilitate non destituatur, et antiquis ex ipsa natura haustis immanis hujusmodi belluae descriptionibus niti videri debeat. Quae descriptiones ubi et a quo primum factae sint, aut quomodo fieri poterint, nemo e nobis quaesiverit; sufficit monstrasse, rumorem et obscuram de tali bestia famam et veluti imaginis umbram apud veteres extitisse, unde auctor noster colorem narrationis suae mutuaret. Certe ossa mammontica jam veteres effodere potuerunt.

Neque vero haec descriptio discrepat ab iis locis, ubi idem animal commemoratur, ut, quamvis ibi minus plena sit pictura, ductus tamen, quos videmus, cum perfecta imagine conspirent, eamque confirment.

Sunt haec loca Byzantinorum et Palladii de Bragmanibus, ex quibus Cedrenum et Michaëlem Glycam Maïi diligentia laudavit. Sed opportune factum est, ut

11) Vide N. Diction. d'hist. nat. T. XIX. p. 457. 441.

ab antiquiore GEORGIO HAMARTOLO, quem Cedrenus exscripsit, idem a Glyca passus, initium facere possim beneficio amicissimi KRUGII, qui excerpta *Chronici Hamartoliani*, docta Haasii, futuri editoris, manu e Codd. Pariss. descripta sibi que missa, benevole mecum communicavit. Igitur Georgius Hamartolus, a fine ejus capitis, quod ipsi ἡ νίκη Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἀρμενίων inscribitur, cum Alexandrum ad Brachmanes deduxisset, inde a verbis: ὦν καὶ τὸν θανάσιον καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων βίον — — μεμαθηκώς, ἐξεπλάγη πᾶν, per totum caput proximum περὶ τῶν Βραχυμένων, usque ad illud περὶ τοῦ ὀδοντογυρᾶννον, fere ad verbum cum Cedreno conspirat, a pag. 152. C. edit. Byzantinor. Paris, usque ad p. 153. C. Facta igitur narratione, dividi Brachmanes ab uxoribus suis, interposito Gangis flumine, quod illi quotannis Julio atque Augusto mense, mulierum visendarum causa, trajicere cogantur, Hamartolus, praefixo lemmate, περὶ τοῦ ὀδοντογυρᾶννον, ita pergit: τὸν δὲ ποταμὸν φασὶ δυσπεραιώτατον εἶναι διὰ τὸν λεγόμενον ὀδοντογυρᾶννον. Ζῶν γὰρ ἐστὶν ἀμφίβιον, μέγιστον λίαν, ἐν τῷ ποταμῷ διατρώμενον, δυνάμενον ἐλέφαντα καταπιεῖν ὁλόκληρον, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους· ὃς ἐν ταῖς τεσσαράκοντα ἡμέραις τῆς περαιώσεως τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀφανὴς γίνεται κατὰ θείαν πρόσταξιν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ θράκοντες εἰσιν ἐν τοῖς ἐρημοῖς τόποις ἐκείνοις μέγιστοι σφόδρα ὥς πηχῶν ἑβδομήκοντα τὸ μήκος, καὶ τὸ πάχος πολὺ τε καὶ φοικωδέστατον, κ. τ. λ. Quibus dictis cum verba Cedreni p. 153. C. nec non Palladii de Brachmanib. p. 10. exacte respondeant, placet, utrumque locum ita describere, ut uno obtutu perlustrari possit.

Cedrenus.

Palladius.

τὸν δὲ ποταμὸν φασὶ δυσπεραιώτατον εἶναι διὰ τὸν λεγόμενον ὀδοντογυρᾶννον*)

*) Ut sanum esse potest δυσπεραιώτατον, ita tamen fortasse idem vocabulum subest ac in Hamartolo, δυσπεραιώτατον, quod minus accurate ibi per ο in antepenultima scriptum.

Cedrenus.

Palladius.

τοῦ γυρᾶννον*)· Ζῶν γὰρ ἐστὶν ἀμφίβιον, μέγιστον λίαν, ἐν τῷ ποταμῷ ὑπερβολὴν, ἐνυπάρχον τῷ ποταμῷ, διατρώμενον, καὶ δυνάμενον ἐλέφαντα ἀμφίβιον**), ἐλέφαντα ὁλόκληρον καταπιεῖν ὁλόκληρον· ὁ ἐν ταῖς μὲν καὶ ἀκέραιον καταπιεῖν δυνάμενον· ἡμέραις τῆς περαιώσεως τῶν ἀνδρῶν ἐν δὲ τῷ καιρῷ τοῦ περάματος τῶν ἐκείνων, ἀφανὴς γὰρ κατὰ θείαν Βραχυμένων πρὸς τὰς λατινῶν γυναῖδας, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ θράκας, οὐκ ὀπτάνεται ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις. Εἰσὶ δὲ καὶ θράκοντες μέγιστοι ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐκείνοις, ὥς πηχῶν ὁ, κ. τ. λ. πηχῶν ἑβδομήκοντα, κ. τ. λ.

Ante vocabulum ἀφανὴς in Cedreno verbum ad praecedentem sententiam absolvendam deesse, facile intelligitur, intellexit etiam interpretes Latini, cujus interpretationem, quia non uni tantum Cedreno convenit, et textum emendatiorem sapit, addidisse juvabit: „Fluvium autem summo cum periculo ajunt trajici, propter odontotyrrannum, (quasi si dentescivientem dicas) bestiam. Est autem ingens admodum, adeo ut integrum possit elephantum deglutire; degit eo in flumine, cum quidem etiam in terra vivere soleat; quod genus animalia Graeci amphibia dicunt. Ea bestia Dei jussu quadraginta istos dies, quibus Brachmanes ad suas uxores trajiciunt, nusquam extat.“ Postremis verbis intelligitur, interpretem in Cedreno legisse: ὁ ἐν ταῖς μὲν ἡμέραις τῆς περαιώσεως τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνον ἀφανὴς γίνεται, ita ut γίνεται per compendium scriptum cum compendio particulae γὰρ permutatum sit, ut fere γράφεται et γὰρ permutari observavit Bastius ad Greg. Cor. p. 803. et γίνεται et tunc id, ib. p. 754. Quae emendatio, ut jam e Glyca probabilis erat, ita plene confirmata est Hamartoli et Palladii auctoritate.

*) Vulgo ὀδοντογυρᾶννον impressum in Cedreno; sed verum vidit interpres Latinus et ad Hamartolum observaverat HAASIVS.

**) Vulgo ἀμφίβιον legitur, quod BATHUR ad Cursiae reliquit. p. 334. inter describendam jam emendavit.

Subjiciendus denique Glycae locus, qui paulo brevius de Alexandro agens inde a p. 141. B. ed. Paris. deque Brachmanibus et eodem illo eorum trans Gangem itinere p. 142. B. tandem in fine ejusd. et initio seq. pag. haec habet: ὁ μὲν τοι ποταμὸς ὢν δρεπέρτος διὰ τὸ ὀδοντοτύραννον ζῶον· καὶ γὰρ οὗτος ἀμφίβιον μέγιστον, ὥστε καὶ ἐλέφαντας καταπίνειν, εἰ καὶ τοὺς ἀνδρας τούτους οὐ βλάπτει διαπεραιουμένους· ἐν δὲ τοῖς ἐρημωτέροις τόποις δράκοντες εἰσιν, κ. τ. λ. Impeditum ab initio participium ζῶον, quod cum verbo conjungi debuisset, hic aut delendum, aut potius a negligente scriptore inepte positum, sine ulterioris corruptionis suspitione, existimo. Missis criticis minutis, palam est, nos in quatuor his locis odontotyrrannum rursus tenere, sed imagine admodum obscura et incerta, ut ex his quidem descriptionibus, qualis tandem fuerit, definiri non possit, nihil tamen insit, quod cognitae pleniori imagini omnino adversetur. Cum enim animal vocetur maximum, fluvium inestans, quod in aquis pariter ac in secco vivere possit, ita sane de hydra, Lernaee simili, si nomen aliunde cognitum non habes, aut de crocodili quodam monstro cogitare licebit; sed neque quidquam impedit, quominus, re jam cognita, haec eadem verba de ferociori elephantum genere, quibus ut hippopotamis aquae gratae, sine difficultate accipias. Et cum nimis ab omni probabilitate abhorreat, animal quale demum cunque tibi fingere, quod integros elephantos deglutire valeat: haec elephantum mentio suspitionem facile movebit, ne longe alio sensu illa, et fortasse comparandi potius causa, ad odontotyrrannum probabili et simplicissima ratione facere debeat. Ita Hamartolus, Cedrenus et Glycas una cum Palladio novi nihil nos docent, sed agnoscimus in eorum descriptionibus obscuratae imaginis primas aliquas lineas.

Sed fortasse *Aelianus de natura animal.* quem conferre jubet Schneiderus in Lex. odontotyrrannum longe alium describit, ac Aesopus noster una cum interprete suo Iulio Valerio? Imo *Aelianus* odontotyrrannum non magis nominat, quam *Ctesias*, quem sequitur (vid. ejus *reliqq.* a *Bachrio*, editas, Indica §. 1. et 27. p. 247. et p. 255.) et Aeliani sectator *Manuel Phile*, Sect. 66. v. 90. ss. qui omnes tres conspirant in describendo Indi, non Gangis, σκώληκα, qui, cum dentibus

et ipse prae caeteris valere dicatur, male a Schneidero comparabatur. Locus Aeliani non est c. 8. Libri III. ut in Schneid. Lex. editum, quod caput brevissime περὶ ζῴων φρεσκῶν ἀντιπαθειῶν agit, sed c. 3. περὶ τοῦ ἐν τῷ Ἰνδῷ σκώληκος. Ut intelligatur, odontotyrrannum nostrum hic non magis reperiri, quam mammontis aut elephantum speciem, sufficit prima capitis verba apposuisse: ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀθιγρὸς ἐστὶν· μόνος δὲ ἐν αὐτῷ τίκεται σκώληξ, φασὶ, καὶ τὸ μὲν εἶδος αὐτοῦ, ὁποῖον δῆπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ζῴων γεννωμένοις τε καὶ τροφωμένοις· ἐπτα δὲ πηχῶν τὸ μῆκος προϊκονοῖσι οἱ ἐκείδι, εὐρεθείη δ' ἂν καὶ μείζους εἴη καὶ ἐλάττους· τὸ πάχος δὲ αὐτῶν δεκαεῖς παῖς γεγονώς· μόλις ταῖς χερσὶ περιβάλλειν ἀρκέσει. Τούτοις δὲ ἂνω μὲν εἰς ὁδοὺς πρὸςπέφυκε, κάτω δὲ ἄλλος, τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυρόνος τὸ μῆκος· τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόντων τὸ κράτος ἐστὶ, ὥστε πᾶν ὅ, τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι, συντριβουσι ἥσιστα, εἰάν τε λίθος ἦ, εἰάν τε ἡμερον ζῶον ἢ ἄγριον, κ. τ. λ. Omitto, quae sequuntur de captura monstri — hamo captum triginta homines aquis extrahunt — et olei de cada-vere stillantis genere, quod, si ligna tangit, sponte sua incenditur et omnia comburit, ut non secus, ac ignis Graecas et Congrevianus Indis usum in bello praebeat: quae quam aliena sint a nostro loco, ut non opus est, multis demonstrare, ita explicanda sagacioribus ultro reservabimus. Sed clarum est, illud τοσοῦτον τῶν ὀδόντων κράτος, πᾶν ὅ, τι ἂν λάβωσι συντριβόντων, Schneidero fraudi fuisse, ut ὀδοντοτύραννον, quem nondum alio pleniore loco ad certam animalium classem revocari vidisset, hic tandem plenius, quamquam sup-presso nomine, describi, vermibusque adnumerandum esse opinaretur. Sed ejus-*modi vermis, nisi hydram dicere malis, certe non elephantus facie est, magni- tudine etiam hujus animantis longe proventus, nec minor saecitudine, animal, quod regnum tenere in bestias dicatur, ut clarissima sunt verba in versione Iulii Valerii, supra a nobis descripta.*

Ita vero, perspecta re summa, ultro nos in eum locum deano delatos videmus, unde digressi sumus, et tempus jam est explanandi, quae ambigua ibi et incerta

reliquimus, et si quid fortasse praeterea, quod orationis sive ornatum sine tumorem spectat, notatu dignum inveniatur.

Primum offendere vidimus verba: „*nomen autem odontotyranum vocant eae bestiae*“, pronomini solocismo, quo *eae* pro *ei* Codicem habere affirmat Mañus. Occurrunt plura plane singularia apud Iul. Valerium, sed huiusmodi vitium vix unquam commisisse videtur. Aut igitur *ei* auctorem scripsisse conjicio, aut pronomem una cum sequenti nomine plane omisisse, errore hoc vel illo ad ineptum potius librarium referendo. Et utrumque vocabulum, minus apto loco collocatum, omnino abesse malis; quod si ita erat, poterat *bestiae* ad explicandum superscribi, mox pronomem addi: in quo additamento deinceps homo barbarus fortasse nominativum quaesivit, ut, in quas regnum teneret, *eae bestiae ipsae odontotyranum*, tyrannum suum, *vocare* consueverint, lepida scilicet interpretatione.

Sed hic locus momentum non habet; alia res est cum altero: „*nec minor etiam saevitudine hominibus egregie saevientibus*“. Palam est, haec cum antecedentibus conjungi, ita ut animal hoc statura longe major quam elephas, neque vero minor saevitudine, quam *idem*, describatur, una eademq. comparatione utrumque obtinente, uti illud *nec etiam* necessario postulare videtur. Minime itaque ablativi: *hominibus egregie saevientibus* a comparativo pendere possunt, quasi nova sequatur comparatio: non minus saevus quam homines saevientes, cujusmodi sententiae, nimis hic ineptae, frustra probabilitatis speciem conciliare studeas laudato seq. capitis loco: „*Adhuc alites, quibus apud nos vocabulum vespertilio est, sed quae illic super columbae magnitudinem, dentibus tamen ad humani rictus valentiam saevae sunt, circumvolare coepere etc.*“ Nam hujus loci ratio longe diversa est, si quidem non saevitia vespertilionis cum furore hominis comparatur, quod non minus absurdum foret, sed dentes bestiolae, columba paululum majori, tribuuntur tanti, quanti humanum os implent. Neque vero illis *hominibus egregie saevientibus*, si absolutos dixeris ablativos, sensus inest: itaque emendatio hic omnino circumspectanda est, triplici ad eam tentandam via patefacta. Etenim aut in *saevientibus* error est, aut in *hominibus*, et po-

stremum quidem ita, ut aut vocabulum ad comparationem aptum, aut potius instrumentum, quo animal saeviat, latere credatur. Primum si velis, *hominibus egregie se tuentibus* tentari fortasse posset, hoc sensu: neque minus elephanto saevus est in homines — cf. seqq. — quamquam illi *egregie se tueri conentur*; sed durior orationis nexus non facile infucari poterit. Non magis placet, si ad comparationem alterius exprimendam conjicias: *elephantibus egregie saevientibus*; quod quomodo sic corrumpi potuerit, difficile erit demonstratu. Tertium itaque restat, unice amplectendum, ut, quibus armis bestia saeviat, quaerendum sit. Jam etsi aperte dentes arma sint, quibus principatum tenet, ut de sensu quaerendo satis constet, tamen vocabulum ipsum, quod proprium et improprium esse potuit, nihil propterea certius est. Etenim *dentibus* si scriptum fuisset, quis hoc vocabulum cum *hominibus* permutatum esse, facile concedat? Sed videtur minus usitata vocabuli forma, et quae facilius cum *hominibus* sive oculorum sive aurium errore confundi potuerit, sub vulgata lectione latere. Sed *minimimibus*, etsi ab auctoris oratione non abhorreret, nondum tamen satis placet. Quid igitur, si Graeca vox subsit, ut *stagnum quoddam dapsile* c. 30. noster dixit, Graeca Aesopi ante oculos habens? Ita prae caeteris placet, *odontibus egregie saevientibus* scriptum putare, adspiratione citra necessitatem addita, ut *hammoditae*, qui *ἀμμοδύται* sunt, c. 31. *habundamus* c. 28. *habundantia* c. 23. *ex harenis* c. 34. *Hammon* c. 45. *virgas hebeni* c. 47. et 57. *hejulans* Lib. II. c. 35. et alia plura occurrunt. Ipsum nomen *Odontotyran*i sine adspiratione scribi, rem non magnopere mutat, cum haec quidem discrepantia librario potius quam auctori videatur tribui posse, ut, cum *habundare* saepius, ut vidimus, occurrat, tamen et *abundans* sine lectionis varietate inveniatur Lib. II. c. 19. Erat tamen, cum subtiliorem emendationem quaerere, sed quae orationem Iulii Valerii non elegantiores aut magis Latinam redderet, minime tamen ab ejus genio alienam. Fingebam mihi, eum in Gracis tale quid invenisse: *ὄντες μὲν ἐλέφας ἐστὶ μέγιστοι καὶ τοῦτον τοῦ ζῶον ἐπὶ πολὺ προφέρων, ἀλλ' οὔτε μείων ὁμότητι, τοῖς ὁμωνύμοις ἐξαίρετως μαινόμενος, vel τῶν ὁμωνύμων ἐξαίρετως μαινόμενον*, quod ille ad verbum reddidisset: *homonymis egregie sae-*

vientibus, ut homonimis ab indocto librario facile pro hominibus sumi poterit. Nimirum cum *ὀδοντοτύραννος*, proprie ἀπὸ τῶν ὀδόντων τὴν ἐπωνυμίαν nactus, ita etiam τοῖς ὀδοῦσιν ὀμῶννμος videatur vocari posse, licebat fortasse pariter, sententia inversa, dentes vicissim τῷ θηρίῳ ὀμῶννμος appellare. Sed sunt haec, ut aperte dicam, fortasse argutius, quam verius excogitata, cujus generis explicationes memini aliquando mihi vitio ab amicis verti solere. Caeterum patet et apertissimum est, orationem Iulii Valerii ejusmodi acuminibus, argutiis et e longinquo quaesitis elegantius refertissimam esse, nec videri Aesopum in Graecis multum discrepare potuisse, ut proinde haec scribendi ratio et ipsa Alexandriam nos remittat et in Africae oras, quam patriam, ingeniosa conjectura, utrique scriptori Maius assignare conatus est. Ita, si hujus unius capitis orationem hoc sensu spectamus, tale est, quod ab initio legitur: *prius memorata saecities animantium*, quod simplicius dicendum: *animalia prius commemorata*, ut ne saeva quidem opus fuerit addere; mox illud, de feris bestiis nimis elegans, *receptui consulere*; paulo post: *magnitudine etiam hujus animantis longe provectus*, nihil significat; nisi: *vel hoc animali major*, ita tamen artificiose dicitur, ut dubitare possis, sitne Graecismus; *hujus animantis provectus*, ut τοῦτον τοῦ θηρίου προπρόν, an Latinus construendum *provectus magnitudine etiam hujus animantis*, i. e. *provectus pro magnitudine, ultra magnitudinem*, ut *portu vel freto proveci* Romanis usurpatur. Sed posterior ratio praefenda: ita enim ipse c. 55. dixit *simias*, *magnitudinem ursarum supervectas*, et alio composito: c. 38. *arbores coelum ferme proceritudine intervectas*. Nihil dico de verbo *incesseret*, de *occursantibus*, de illo, *indidem*, quod in deliciis habet, de poetico *aquae fluentia* et de insolentius usurpato *exanimavisset* pro *expirasset*, quod nolim Maius in dubium vocasset, tandem de *hominum manus nisu* et ipsa capitis clausula: *Haecenus igitur noctis illius nobis periculi finis fuit*, quae mire aures titillat.

Sed ut in his oratio operosa quadam et onerosa sua *habundantia* laborat, ita alibi angusta premitur penuria, qua eadem imagines et dicendi formulae ad taedium usque repetuntur. Uti in comparatione odontotyranii cum elephanto facit,

ita ubique omnia *magnitudine et saevitudine* metiri solet, ut c. 29. *sed emersi indidem hippopotami magnitudine nescias, an saevitia majores*; locum de *vespertilionibus* c. 34. *quae super columbae magnitudinem, dentibus tamen ad humani rictus valentiam saevae sunt*, jam supra vidimus; c. 27. *bestiam habemus praegrandi admodum et inopinabili magnitudine et immensae potentiae* et paulo post *multas ejusmodi saevitudinis facies*. Quod postremum vocabulum *facies* et ipsum adeo frequentatur, ut de ejus sensu in loco nobis primario de odontotyranno: *facie elephantis quidem est*, ne minimum quidem dubium superesse possit. Apertum enim est, non dici illud de *ore* tantum et *cultu*, sed de *tota corporis forma totoque adpectu*, ut in loco praecedente multas illas *saevitudinis facies* de diversis saeviarum belluarum formis et c. 55. *animantium genera, facie peregrina*, dixit; ita c. 38. *arbores habet, simili facie, qua cupressus*; c. 23. *promontorii faciem*; et c. 58. *opera artis ad veri faciem expressa*.

Sed quibuscunque naevis Iulii nostri oratio laboret, descriptio odontotyranii satis omnino clara est, neque quidquam continet, quod fidem excedat, nisi fortasse numerum trecentorum hominum, qui cadaver e lacu extrahunt, non nihil immutatum cupias. Et cum multa ille *ferarum nomina multasque facies* (c. 27.) describat, discrimen tamen facile sentitur, quibus imaginibus veritatis color, nescio, unde deductus, clarius obscuriusve subsit, et quae totae fictitiae, si paulo propius spectentur, in nebulas diffluant, et phantasiae portenta agnoscantur.

Ita rerum naturae, adeoque Indico, nisi fallor, coelo debentur *vespertilioes* illi, c. 34. *columbarum magnitudine*, de quibus jam supra sermo fuit; et videntur digito monstrari posse *rhinocoraces*, aves, quas eodem cap. Valerius commemorat: *Tum rhinocoraces insecutae, sed eae sane neque ad homines saeviebant; neque ignes temere advolabant*, nomen clarum et commendabile, quo avis *Buceros Rhinoceros* non potest non agnoscere, quae venatores comitari et abjectis ferarum intestinis ali traditur.¹⁾ Fabula tantum est, quod nocturno nunc tempore in medium

1) Vide Dictionnaire des Sciences naturelles. Strasbourg 1817. T. VI. p. 195. Calao, Buceros, „l'excroissance du bec a porté quelques naturalistes à les appeler Mém. F.I. Ser. Sc. polit. etc. T. I.

producitur, uti rursus fabula est, quod omnis generis animalia in unum nunc locum a parum cauto narratore undique constipantur. Denso enim agmine hippopotamos habemus c. 29. rhinoceros et elephantes; porro leones, tauro majores, apros, pardos, lynces et tygrides c. 31. quo in loco Maius male edidit: „lynces quoque et tigrides, *scorpii canerique una elephantis*;“ recte Cod. *lynces quoque et tigrides, correpti utrique una elephantis*, i. e. conjuncti, consociati cum eleph. Etenim scorpii supra jam dantur, ubi et reptilia, ammodytae (*ἀμμοδύται*) et cerastae (*κεράσται*). Dubium autem manet, quid faciendum *bariis*, cum elephantis conjunctis, et vix satis apte cum *bariis*, ut M. conjicit, permutandis, et an *tyreolephantes*, qui proximi sunt, fortasse in *taurelephi* transformari debeant, a Cosma Indopleusta descripti. Restant duo obscura nomina initio c. 34. fortasse fabulis adnumeranda: „*Tenebris post occasum lunae omnia obumbrantibus zynalopicas viseres de harenis profundis emergere, non minus longitudinis cubitis X caeque quo poterant homines involant. Tunc ex iisdem harenis crocodrilli extantes passim invadunt quadrupedia militaria.*“ Non animalium tantum sed vocabulorum etiam portenta nobis offeruntur. Ad postremum quod attinet, quis non continuo crocodili conjiciat, nisi mirum maneret, crocodilos, missis hominibus, jumenta tantum vexasse, velut oestri genus. In altero nomine, vide, ne *βαυαλόπτηξ* lateat, et hyaenae, nescio, quae species intelligenda sit, paulo tantum longior descripta, quam in rerum natura deprehendi soleat. Verum et genuinum cum ficto et fabuloso fortasse etiam supra mixtum, ubi feris bestiis humanarum formarum portenta immiscet, extremo cap. 31. „*cum his homines senis manibus portentuosius*

oiseaux rhinocéros, quoiqu'une seule espèce offre l'apparence d'une corne semblable à celle de ce mammifère; mais des rapports avec les corbeaux et la fausse opinion qu'ils fréquentaient les lieux aquatiques leur ont fait donner par Brisson le nom encore plus impropre d'*hydrocorax*.“ et p. 198. „*Calao rhinoceros, Buseros rhinoc.* Linn. Levaillant pl. 1. 2. Cet oiseau se trouve à Sumatra, aux Philippines, à Java et dans d'autres climats chauds des Indes. Bonfils, qui lui donne le nom de *corbeau cornu* des Indes, dit qu'il vit de charogne et qu'il suit les chasseurs pour manger les intestins du gros gibier que ceux-ci déposent sur place etc.“

imo antipodes etiam et cynopendices, multaque formarum humanarum genera invisitata.“ Qui signa deorum Indicorum, saepissime quatuor, sex, et multo plaribus brachiis portentosa, unquam oculis usurparunt, lubenter nobis concedent, inde rumorem de ejusmodi hominibus apud externos, quibus forte itidem visa, originem trahere potuisse. Ita et hic veri quid subesset, sed fabulis inepte deformatum, uti simiis fortasse annumerandi *antipodes*, quibuscum Megasthenis apud Plinium H. N. VII. §. 2. T. 1. p. 372. l. 28. Hard. *homines aversis plantis compares, et canipendices*, ut concinnius scriberetur, si, quod suspicio, *caudati* sunt, quibus cauda canina dependet.

Sed merum phantasiae monstrum est, quod *hebdomadarii* nomine non minus monstroso commemoratur c. 27. „*Tum in illo promontorio* (edit. Francof. omisit in praep.) *bestiam quoque vidimus, praegrandi admodum et inopinabili magnitudine, quam hebdomadarii vocant, adeo immensae potentiae rem, ut illi perfacile insistentes etiam super dorsum elephantos cerneremus.*“ Nomen non sanius erit, si *ἑβδομηδρίων*, quasi *septem animalium complexum*, conjicias; neque animal fiet, quod aut nihil est nisi nebula, animo ocalisve offusa; aut insula fortasse natans: nam promontorium memoratum mari imminet subjacenti, vid. c. 23.

His ita de Odontotyranno, Mamonte nostro, si recte vidi, et de caeteris, quae naturalem historiam propius tanguant, disputatis, corollarii loco subiungere placet emendationum criticarum eas, quae per totum Iulii Valerii opus, inter legendum, paulo majus momentum habere mihi visae sunt.

Ut igitur a proximo loco Lib. III. c. 23. incipiamus, de Prasiacae incolis editum est a Maio: „*Enimvero quod istum colunt hominum nescias invisitatus an inauditus genus; hique sunt promisce mares atque aliud secus: omnes tamen ad nostratia corpora, quibus sunt femine molliores. Nam et vetus sermo eos molles Sabaeos appellat.*“ In primis verbis, quod aut redundat, aut legendum: quoad istum sc. locum cf. antecedd. Mox scribendum: hique sunt *promiscue*, mares et *alius* (vel: quod rectius certe esset, *alterius*) *sexus*: omnes tamen ad nostratia corpora, quibus sunt *foeminae*, molliores etc. i. e. sunt quidem et apud eos

mares et foeminae, omnes tamen molliores, quam apud nos foeminae. Paulo post c. 30. „*quamvis tanta vis sitis ejusque desiderii homines incessisset*“ imo: tanta vis sitis, potusque desiderii: nam alterum absurdum est. Paucis lineis interpositis, sequitur: „*eminus video in quadam adjacenti eminentia*“ ut Maius mutavit, nam in cod. est: *adjacentis tuinentia*, scribendum igitur erat: in quadam adjacentis tumuli eminentia. Cap. 32. „*idque certamen in eo usque novis vitandis periculis fuit, donec*“ — jam sequuntur verba, supra a me descripta. Sine dubio praepositio in delenda est. Cap. 54. Alexander Candacis regnum intrat, ubi: „*Uvae ponderis et densitatis immensae prorsus, ut singulis acinis vel improbis si majoris hiatibus non occurras*.“ Codicem habere: *vel improb.* referens Maius addit: Haud scio, an dicendum *implearis*. Sed neque hoc, neque id, quod recepit, sensum habet. Literis recte junctis, verba facili negotio coeunt: uvae immensae prorsus, ut singulis acinis vel *improbissimis oris* hiatibus non occurras, i. e. tanti sunt acini, ut ne maximo quidem oris hiato capere possis. Vides, Maio unam illam syllabam cognominem *mai* fraudi fuisse. Caeterum *oris* mentio plane necessaria erat, ad hiatum, qui multi dantur, accuratius definiendos. Verbum quod attinet, ad sensum perinde est, sive *occurras* emendemus, sive *ocurses*, quo frequentativo auctorem delectari, supra adnotavimus. Paulo post lectio Cod. *potiori* non *potiundi* legenda, sed *potiri*, cum infinitivus ab hoc certe scriptore non minus dici possit quam gerundium. Capite proximo 55. Maius edidit: „*et simias viseres, facile magnitudinem ursarum nostratium supervecetas, formasque varias simiarum: quas distinguere difficile est (ab) hominibus non insignitis*.“ Postrema intelligi non possunt; sed cum, teste editore, in Cod. legatur: *quas ei ferre difficile est hominibus non insignientem*, manifestum est, auctorem scripsisse: *quas efferre difficile est hominibus, non insignientem*, i. e. quas difficile est, voce, verbis efferre, imo *effari* et describere hominibus, cum signo, imagine repraesentare non licet, *μὴ ἐνείδοιτο*, ut Meleagri verbo utar. Proxima verba agunt de loco, ubi Dii conspiciendos se praebere credebantur: „*Addebat quippe Candaules et vocatos hominibus respondere et vultu quoque se regibus confiteri*.“ Sed postrema non ita

leguntur in Cod. sed: *vultus esse quo sint regibus confiteri*, unde vix litera mutata legendum: et *vultus esse, quos in regibus, confiteri*, verbo postremo passive usurpato: in confesso esse, Diis vultus esse, qui sint regibus; plures igitur vidisse ibi Deos. Doctius autem videtur *quos regibus* vel *quos in regibus*, quam, quod non remotius est, *qui sint regibus*, etsi hanc constructionem frequentat, ut arbores quae sint procerissimae, exeunte c. 57. et quae celsae sint in fine seq. cap. Cap. 57. Candacis aula describitur, splendidissima atque ornatissima: „*Omnia veste serica, colore purpurea, intexta auro, gemmis admixta quae veste coepta fuerant et perornata*.“ Bis adnotavit editor, haec ita legi in Codice, sentiens, nullum verbis sensum inesse. Nisi fallor, voluit auctor: Omnia veste serica, colore purpurea, intexta auro, gemmis admixta, qua (veste) coepta erant, ea et perornata, i. e. omnia, cubicula puto, uti semel coeptum erat, ab initio usque ad finem perornata erant tapetibus sericis, colore purpureis, auro intextis, gemma denique distinctis. Cap. 58. miratur Alexander fluvios auro (et argento) divites et corruscantes; „*sed eorum litus — pergit Iulius — et margines insertis arboribus convirescent, quae celsae sint et odorae; cypros denique gentiliter vocant fructu suavi et umbris frondibus divites*.“ Sana haec non sunt; sed emendatio lubrica est, nisi fortasse Cod. lectionem *odore* viam monstrare dixeris ad huiusmodi transpositionem: „*arboribus convirescent, quae celsae sint et umbris frondibus divites: xυπειq̃ denique, quem gentiliter vocant, de xυπειq̃, si recte hoc nomen reposui, non nimis erit urgendum. Sed haec transpositio non eam externam probabilitatem praefert, qua alia mihi se commendavit, rara et memorabilis in prosae orationis scriptore. Locus est in illo Alexandri cum Brachmanibus colloquio c. 18. Libri III. paginae versibus in Codice, unde haec ducta, ut videri debet, forte fortuna in hunc modum dispositis:*

- „*Post quaerit*
 1) *ex alio, utrumne vita fortior, an vero sit mors?*
 2) *orientis vigor, marcentior vero viseretur occiduis:*
 3) *ortumque hominis esse quo vivitur vitam esse*

4) responsum est, quod solis quoque ferventior

5) contra quae quo frigeat.

Ita totus hic locus se habet in Codice, subscripsit Maius not. c. de emendatione aut interpretatione, ut videtur, plane desperans. Sed dispositis in hunc ordinem versibus, 1. 4. 2. 3. 5. et uno vocabulo vitam (v. 3.) in mortem, — quod natura quotidie facere amat, — mutato, alterutroque pronomine quae vel quo (v. 5.) expulso, sententia integritati suae restituta haec est:

Post quaerit

1) ex alio, utrumne vita fortior, an vero sit mors?

4) responsum est: quod solis quoque ferventior

2) orientis vigor, marcentior vero viseretur occidens;

3) ortumque hominis esse, quo vivitur, mortem esse

5) contra, quae frigeat.

Haec clarissima sunt, de quibus vix quisquam dubitaverit; et vitam quod attinet, in mortem mutatam, ne ingeniosius quam verius factum videatur, perpendendum est, deberi hanc vitam sine dubio homini sciolo, qui, cum mortem hic interponi non concoqueret, elegantius jungi putabat: quo vivitur, vitam esse, de reliqua sententia securus. De pronomine expulso non opus est dicere; nam utrumque simul: quae quo frigeat, id certe tolerandum non esse, vel coecus perspiciat; utrum autem relinquant, ad sensum ita parum interest, ut disputare de eo non sit operae pretium.

Redeo ad c. 59. ubi sermo est de „lapide, cuius quidem fulgor ignitus est (nam lignitem etiam vocant).“ Scribe lychnitem sive λυχνίτην. Cap. 66. „Ubi igitur ad id loci Alexander venit, quas Candantes ei deorum domus esse confessus est, et sperat posse illic sibi cum diis immortalibus verba ex praesentium copia opinari.“ Hic in media sententia post est delendum et, in fine autem legendum videtur: ex praesentium copia communicari, his scriptam copi copi et com errorem peperit. Cap. seq. lepidus est Maius, cum p. 298. celibatum novo sensu dictum opinatur, cum manifesta sit lectio genuina: „aditus convivio coe-

litum, ego una cum Diis.“ — Cap. 71. Amazones annum sacrum commemorant, „quod hippophama vocitamus“ ajunt; an ἵπποθυμα? Certior videtur esse emendatio c. 83. Describit „homines absque capitis corporatos: namque his hominibus oculi pectoribus inhaerentes: atque os omne ceteraque oris in parte corporis situm plurimum mirabamur.“ Ita locum in Cod. se habere, iterum affirmat Maius. Fortasse legendum: „atque os omne caeteraque oris in ea parte corporis (i. e. pectore), sicut plurimum, vel sita, cum plurimum mirabamur. Sequitur locus de Troglodytis: „qui subter terram, domicilia scalpitis ac fossis ad serpentium instar successus sibi et habitacula laboravere,“ imo secessus. Similem, sed difficilius emendandum locum, supra praetermisimus, c. 16. „Non illam quidem gentem hosticam incursatur — sed quod celebre esset, Indos, quos Gymnosophistas appellant, hisce in partibus versari, opum quidem omnium et cuiusque pretii neglegentes, solis vero diversoriis sapientissimi, quae humi manu exhauriunt, aditibus perangusta, enimvero subter capacibus spaciata, quod id genus aedium neque pretii scilicet indigens, et ad flagrantiam solis aestivam aptius habeatur.“ Grammaticis legibus satisfiet, si sapientissimos scripseris, et fortasse soli, i. e. in solo factis, diversoriis; sed veror, ne vocabulum desit, veluti: soli vero diversoriis sapientissimis utentes etc. Mox clarum est, scribi oportere copacius, et in fine fortasse additius habeatur, cum in Cod. apritius legatur. Redeo ad finem libri, cap. 91. „Igitur in Aegyptum corpus Alexandri ferebatur, feretro quidem regaliter exornato, tumultuario vero conditorio e plumbi materia, quodque esset unguibus atque pigmentis, quae servandis corporibus sunt, tutius permanere.“ Recte in h. l. Maius scripsit tutius pro totius, quod Cod. habet; sed male dedit quodque cum lectio Cod. quoque integerrima sit. Sensus est, conditorium e plumbo factum propter festinationem, unde tumultuarium dicitur, et quo tutius esset arguentis etc. Sed infinitivus permanere sapit interpretamentum, illi tutius additum, ut permanerent, ne permearent, effluerent. Ita in oraculo praeced. cap. vocabulum annona v. 3. aperte glossa est: scribendi enim tres priores versus:

Accipe, quae regis sedes cultusque dicitur
Urbs colitur Nili propter *limosa* fluenta,
aequoris in gremio, *cereali munere* dives, —
ubi *cereali munere* aliquis interpretatus est: *annona*. Sed lubrica res est, hos
versus tangere.

Finem imponat his observationibus locus Libri I. c. 3. qui certissima emendatione sanandus. Quadrigis cum Alexandro contendit in ludis Olympicis Nicolaus, Acarnanum rex; „*infert sese Alexander voto praeterlabendi*. Ad hunc conatum equis Nicolai convertentibus; titubans dexter equus cernuantique persimilis, implicatos reliquos secum moratur.“ Ita ope codicis Graeci se emendavisse ait Maivs; cum in Cod. Valerii esset: *dexteræ medīs*, cernuantiq. etc. Quid in Graecis legatur, nescimus, sed Latina lectio certissima est; lege: *equis Nicolai convertentibus*, titubans *dextera e mediis*, etc. quadrigæ erant, ubi recte equi ad temonem *medii* (μέσους ξυγίους vocat Euripid. Iphig. Aul. 333.) a funalibus distinguuntur; neque foemininum dubium esse potest: amabant enim *equas* pro curuli certamine, et noster praeterea plurima animalia foeminino genere usurpat. Interim si quis *dexter e mediis* propter *implicatos reliquos* praeferat, cum nemine altereabimur.

Sed cum hoc curuli certamine nos quoque cursum nostrum peregrinus, expectaturi, an cum Mammonte Odontotyranno μονοκέλητι palmam meritori simus.

